

Militærudgifterne, spares der ogsaa de danske Skatteydere for 1 Mill. Kr. aarlig nye Skatter.

Se, naar man ikke kan klare sig paa anden Maade, er man jo tilbøjelig til at sige: Aa Herregud, de andre ere jo ikke stort bedre end vi. Og saaledes skal det ogsaa nu fortælles paa Grundlag af nogle opdigtede Regnestykker, at det havde været lige saa galt, hvis det radikale Venstre havde været ved Magten. De fortælle jo, at vi vilde en langt større ukompenseret Nedgang i Toldindtægterne, og vi vilde ikke gaa med til Forskæringsafgiften paa Spiritus o. s. v. Men alt dette, som stilles op om vor Finansplan, er jo fuldkomne Tankeeksperimenter, det er og bliver ikke andet end politisk Kandestøberi. Thi vi fik jo desværre ikke nogen Lejlighed til at udføre vore Finansplaner og gaa i Spidsen for et Folketingsflertal for at søge at gennemføre vore Ideer paa det Omraade. De Ændringsforslag, som fra vor Side bleve stillede til Toldloven, tog væsentlig Sigte paa at nedsætte Beskyttelsestolden, og det vilde jo ikke alt sammen være blevet til Tab for Statskassen, thi det kunde meget vel have medført forøget Indførsel, som jo ogsaa havde forøget Statens Indtægter. Men det er saa rimeligt, at det ikke alene er fra det radikale Venstre og dets Regerings Side, at man siger det, men at det ogsaa er fra Højres Side, man nu søger at kaste Skygge paa det moderate Venstre, og at man her hører alle Himlens Fugle, lige fra Dompappen til Spottefuglen, syngende med det samme Næb. Thi Sagen er, at det er Uret, naar Højre siger til det moderate Venstre: Det er Venstrestyret, som har ødelagt vore Finanser. Det er sandt nok, at vore Finanser ere blevne ødelagte siden 1901, men det er ved Højreforanstillinger, de ere blevne ødelagte. Hvis vort Venstreministerium var gaaet til venstre og havde ført Venstrepolitik siden 1901, havde vi ikke faaet ødelagt vore Finanser, men de saakaldte Venstreministre, der kom til Magten, til Embederne i 1901, gik bestandig mere til Højre, støttede sig stærkere og stærkere til Højre, og Prisen for at faa Højres Hjælp ere de Foranstaltninger, som have ødelagt vore Finanser. Det er derfor Højres Skyld, lige saavel som det er det moderate Venstres Skyld, at vi have faaet ødelagt vore Finanser; det er saavel Fristersens Skyld som dens Skyld, der er falden for Fristelsen. De Ting, som vi fremsatte, den Gang alle disse Skatteforslag vare fremme, bleve afviste uden nogen Undersøgelse. Havde man underkastet vore For-

slag, f. Eks. vort Forslag om at gaa til en Vinskat, en virkelig Undersøgelse med Hensyn til, hvad den kunde indbringe, og havde man forhandlet med os om at gaa videre paa det Omraade og taget andre Arter Spiritus, f. Eks. Cognac og Whisky og lignende, ind under Beskatningen den Gang, vare vi sikkert med Glæde gaaede med dertil, og vi kunde meget vel have faaet Kompensation for Toldnedgangen ved en saadan Spirituskat paa Vin, Whisky og Cognac, overhovedet paa den dyre Spiritus. Men man afviste ganske vore Hensstillinger den Gang, de ere slet ikke blevne drøftede og udviklede, og det er derfor komplet Kandestøberi, naar man taler om, hvad der vilde være blevet Følgen af vor Finanspolitik. Det kan ingen danne sig nogen som helst Forestilling om, siden den ikke blev udviklet, og selv om alle Himlens Fugle syngende med det samme Næb, bliver det dog ikke noget, der kan overbevise nogen, thi Uret have de. Hvis man vilde have fulgt vor Vej, skulde man ogsaa være gaaet ind paa vor Hensstilling om at faa undersøgt, hvilke finansielle og socialpolitiske Virkninger en Beskatning af Grundværdierne vilde have, og fulgt den Hensstilling, der i saa Henseende blev gjort af vort Udvalgsmedlem i Betænkningen til Loven om Toldafgifterne. Saa havde vi staaet anderledes i Skatteforhandlingerne, end vi gøre nu, idet vi saa kunde have taget hele dette store Spørgsmaal op, som maaske netop er det, som paa en sund Maade kunde bringe Helbredelse for den Sot, vore Finanser nu lide af.

Galt er det nu imidlertid, men jeg siger: Lad os nu ikke gribes af Panik, lad os nu handle roligt, lad os gaa besindigt til Værks og ikke paalægge større varige Skatter, end det er strengt nødvendigt. Vi have faaet store Skatter, og det er Dyr tid, og Befolkningen er derfor meget vanskeligt stillet og kun lidet indrettet til at bære nye Skattepaalæg uden følelige Smertes. Lad os derfor, hvis vi virkelig skulle gennemføre nye Forbrugsskatter, gøre disse Forbrugsskatter midlertidige, saaledes at de bortfalde om en Række Aar, f. Eks. om 2 eller 4 eller 5 Aar, det skal naturligvis ikke komme an paa et Aar mere eller mindre, det kunne vi jo forhandle om. Men lad os gøre disse Forbrugsskatter midlertidige, og naar vi gøre dem midlertidige, vil den højtærede Finansminister ogsaa nok se, at det Ræsonnement, han opstillede overfor den flydende Indkomst- og Formueskat, er fuldkommen urigtigt. Han var nemlig kommen til det Resultat,